

OTEVŘENÉ MANŽELSTVÍ

*Tess
Stimson*

OTEVŘENÉ
MANŽELSTVÍ

Tess Stimson

2014

Copyright © 2013 by Tess Stimson
Translation © 2014 by Jitka Šišáková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Všechny postavy v románu jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami je čistě náhodná.

Z anglického originálu AN OPEN MARRIAGE,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2014,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-016-9

*Pro mého bratra Charlese,
kterého mám nade všechno ráda
a hluboce ho obdivuji.*

KAPITOLA 1

Mia

Na stárnutí se dá vyzrát – stačí nad zrcadlo našroubovat slabší žárovku. A moc se neprohližet, protože jak začnete bedlivě pátrat po prvních vráskách, určitě je ke svému zklamání objevíte. Marná sláva, ne nadarmo nám příroda s věkem rozostřuje zrak.

Přejedu si rty rtěnkou a vycením na sebe zuby, abych zkontrolovala, jestli zůstaly čisté. Tedy ne že bych už stár-la. Aspoň doufám. Minulý týden mi nějaká příčinlivá mladá káča z propagace poslala hormonální krém pro ženy v přechodu a významně k němu připsala, ať se o něm tento týden zmíním ve svém sloupku. Vzhledem k tomu, že mi nedávno bylo teprve devětatřicet, je jasné, že si musím na svých webových stránkách změnit fotku.

Co kdybych ten krém rozpatlala po zrcadle? Zamyšleně zaplétám svou blondátou hřivu do úhledného copu. Nebo si s ním namažu kozy. Nebo manžela.

„Už jsi?“ jukne na mě v zrcadle Kit.

Okatě přejedu pohledem své decentní zavínovací šaty

z tmavomodrého úpletu a béžové lodičky značky L. K. Bennet. Úplná vévodkyně z Cambridge. Otočím se. „Sluší? Nebo je to moc usedlé?“

„Decentní,“ odpoví spokojeně Kit.

Decentní. Nic víc, nic míň. Žádné superlativy, jako vypadáš sexy nebo moc ti to sluší. Už dávno jsem se naučila, že pro Brity je společenská uměřenost nadevše. Člověk se klidně může nasoukat do neforemného tuhého taftu a vypadat jako dortová krabice, hlavně když splyne s davem a nevyčnívá v dráždivém modýlku z titulní strany Vogue. Kate Middletonová je sice moc milé děvče, ale pro tradičně kastovní britskou společnost nemá jaksi dost modrou krev, a to znamená, že na sebe nesmí moc upozorňovat. Kvůli hloupé blýskavé sponěčce ve vlasech by se totiž lidi mohli zbytečně rozpomínat, že její matka kdysi roznášela v letadle koktejly.

Kit jindy chválou nešetří, ale dnes je to něco jiného. Vezme do ruky perlový náhrdelník a já skloním hlavu, aby mi ho mohl zapnout. Ty perly jsem dostala jako svatební dar od jeho matky. Od té doby, co jsem začala chodit s jejím synem, mi dává samé vhodné a decentní dárky, snad aby ze mě vyhnala tu moji drzou americkou výstřednost. A ve svém úsilí zarytě pokračuje, přestože nepřináší vůbec žádné výsledky. Ale dnes si říkám, ať je po jejím, a oblékla jsem se jako Middletonka. Dnes překročím Rubikon a stanu se JEDNOU Z NICH. (K upřímnému zděšení mého otce, musím dodat. Je hrdým rodákem z Bostonu a události kolem Bostonského čajového dýchánku z roku 1773 jsou pro něj pořád nepříjemně čerstvé.)

Kit mi otevře dveře z ložnice na chodbu a společně scházíme po schodech. Můj muž vypadá samozřejmě dobře jako

vždy. Vysoký intelektuál, starosvětské brýle a tvídové sáčko. Typický profesor angličtiny. (Vybavte si Roberta Redforda ve filmu *Tři dny kondora*.) Lehce prošedivělé blond vlasy sahající mírně přes límec, kožené záplaty na loktech kostkovaného saka, pod nímž se skrývá překvapivě vyrýsované tělo. A za brýlemi pronikavě modré oči. Profesorem zatím ještě není. Učí angličtinu protivné pubertáky na drahé soukromé střední škole kousek za Oxfordem. Ale budí zdání, jako kdyby ve městě zasněných věží, jak se Oxfordu přezdívá, chodil s Tolkienem a C. S. Lewisem na pivo. A budit správné zdání, to je v téhle zemi hlavní, jak každý ví.

Sejdeme dolů a zamíříme do obýváku plného lidí. Moje tchyně Ruth vzhledne od rozečteného *Tatleru*. Náš prastarý nádenický domek z osmnáctého století má nezaměnitelné kouzlo a duši, ale je tak mrňavý, že když uprostřed místnosti rozpažíte, dosáhnete málem k oběma protějším stěnám. „Sluší ti to, Mio,“ pochválí mě. „Těch pár kilo navíc ti prospělo.“

„Co si tu kyselost trošku rozředit kapkou skotské?“ zamumlám ve dveřích. „Nebo před snídání nepiješ?“

„Za těchto okolností, drahoušku, je whisky prakticky lék, nemyslíš?“

Ta ženská má snad místo uší radary. Ale já nehnu brvou, naliju Ruth velkého panáka (náš rozměrný domácí bar považuje za hrozné americké zvěrstvo) a naservíruju jí ho bez ledu (což mi mimochodem připadá jako mnohem horší britské zvěrstvo). Kit pohlédne na hodinky, pak na matku, ale raději moudře mlčí. Co se týče pití, Ruth nás všechny strčí do kapsy a balancuje na samé hranici alkoholismu, ale pije s takovou samozřejmostí, že ji člověk chť nechtě musí obdivovat.

V kabelce mi zatrylkuje mobil. Rychle ho vyhrábnu a zdvím prst směrem ke Kitovi, abych umlčela jeho případnou námitku. „Vyřídím to za chvilinku, slibuju.“

„Tak co, ještě sis to nerozmyslela?“ ozve se mi do ucha Lois.

„Hele, nesnaž se mi to rozmlouvat. Pochop, že jde o unáhlené romantické gesto!“

„Unáhlené romantické gesto bylo to, žes nechala v Americe práce a zdrhla za chlapem do Anglie! Tohle už je jen vlastenecká sebevražda.“

„Dělám to z lásky,“ namítnu. „Pro svého miláčka. A na důkaz vděčnosti zemi, kde mě přijali s otevřenou náručí...“

„A kde navíc budeš platit menší daně,“ podotkne Lois.

„No jo, to taky.“

„Ale děláš dobře,“ prohlásí zničehonic Lois.

„Myslíš?“

„Patříte s Kitem k sobě. Sakumprásk a se vším všudy. To ti přece nemusím říkat.“

Naráz mám v krku knedlík. Znáám Lois víc než patnáct let, vlastně od dob, kdy jsem začínala jako obyčejná ficka na ředitelství CNN v Atlantě. Lois byla o devět let starší protřelá Newyorčanka, která skoro deset let vládla železnou rukou mezinárodní redakci, z níž pak odešla a založila si svou vlastní mediální konzultační firmu. Od třiceti je vdova, protože jejího manžela – kameramana – zastřelili v Bosně. Zůstala sama s malým klukem, sama ho vychovala a současně stihla vybudovat jednu z pěti nejvlivnějších mediálních agentur v zemi. Je to moje nejlepší kamarádka – taková starší, chytřejší a zkušenější sestra, která mi chyběla. Přesněji řečeno, Lois je moje jediná kamarádka.

Nevím, možná se ze mě stala samotářská a životem otřískaná mezinárodní novinářka jen proto, že jsem neměla moc přátel a žádné závazky, anebo mi nikdo nezbyl právě proto, že jsem se málokdy někde zdržela víc než dva dny v kuse. Je to jako v té hádance, co bylo dřív, jestli slepice, nebo vejce.

Každopádně Lois vděčím za moc. Spadla jsem jí do klína jako neplacená fícka se sotva oschlým diplomem novinářky z postgraduálu univerzity v Berkeley a ona mi dala první velkou šanci. Sebevědomí jsem tehdy měla na rozdávání. Díky Lois jsem se rozkoukala v oboru, získala zkušenosti a dostala od ní taky první placený kšeft. Na obrazovku jsem se prokousávala cestou tvrdé novinářské otročiny (což znamená osmdesátihodinový pracovní týden a dva roky bez dovolené) i s pomocí pověstné kapky novinářského štěstí (osudného jedenáctého září 2001 ráno jsem shodou náhod byla zrovna čtyři bloky od Světového obchodního centra a dělala rozhovor s nějakým praštěným doktorem z reprodukční kliniky, který v rozsévačském opojení oplodnil dvaasedmdesát žen svým vlastním semenem). Vypracovala jsem se od požárů rodinných domů a zvěře uvízlé na zamrzlých jezerech až k výbuchům na ambasádách a válce v Afghánistánu. Když jsem poznala Kita, pracovala jsem v CNN sedmý rok a konečně jsem to dotáhla mezi oficiální válečné zpravodaje. Mezi největší hvězdy jsem však proniknout nestihla – k tomu mi ještě tak jedna občanská válka nebo jedna africká genocida scházela.

Jenže když trávíte tři sta dvacet dní v roce na cestách, o nějakém normálním životě si můžete nechat jen zdát. Se sexem to bylo v pohodě: neznám nic rajcovnějšího než pobyt ve válečné zóně. Bomby jsou báječné afrodisiakum, o tom

není sporu. Pár vztahů mi vydrželo dokonce až domů, ale málokdy přežily víc jak pár měsíců. Který chlap by chtěl hrát druhé housle a soupeřit s vaším dobrodružným povoláním, kde nevíte dne ani hodiny? To dovedli pochopit leda chlapi z branže, jenže copak spolu můžou pod jednou střechou vydržet dva stejně ambiciózní jedinci s náročným životním stylem? S takovým materiálem rodinný krb nevybudujete.

Když jsem ve Skotsku na svatbě své vzdálené sestřenice poznala Kita (on obsluhoval u baru, já tam byla jako nedobrovolný vyslanec rodiny), šlo mi v podstatě jen o sex. Rozdali jsme si to u deváté jamky golfového hřiště nedaleko hotelu a sex s ním byl tak skvělý, že jsem neodolala a ještě několikrát si to s ním během zbývajících čtyř dnů svého pobytu zopakovala (v posteli i jinde). V životě by mě ale nenapadlo, že z toho bude něco víc. Jo, cítila jsem se v jeho společnosti fajn. Bylo mu dvaatřicet, takže o rok víc než mně, byl chytrý, ohleduplný a zábavný. Asi ho vůbec neohromilo, že vystupuju v televizi a vydělávám desetkrát víc než on. Doučoval děti a při tom si dodělával školu, protože předtím se několik let toulal po Americe. Vedle něj jsem konečně mohla vypnout a být sama sebou – to už se mi dávno nestalo. Ale náš vztah nemohl dlouhodobě fungovat; na to jsme žili každý úplně jinak. A hlavně nás dělily čtyři tisíce mil.

Kit si však myslel něco jiného. Už tehdy mě znal líp než já.

Jen moje letadlo dosedlo v Atlantě, čekal na mě vtipný a britký mail. Nešlo na něj neodpovědět, přinejmenším ze zdvořilosti, ale stejně jsem nám nedávala žádnou naději. Na co? Že bychom si psali?

A přece jsem v následujících týdnech zažila nefalšované viktoriánské námluvy v dopisech. Psali jsme si maily a pro-

bírali v nich nejrůznější témata, Melvillem počínaje a crème brulée konče (Kit se totiž během krátkého manželství s o jedenáct let starší ženou vyučil kuchařem). Postupně jsme si psali čím dál častěji a důvěrněji. Jeden druhému jsme se víc a víc otvírali, vyprávěli si o dětství, o ztracených láskách i erotických představách; připomínalo to životopisný strip-týz. Líbil se mi Kitův vytříbený styl psaní i myšlení. Vždycky tak uměřeně a vědecky argumentoval, přitom byl přístupný i jiným názorům a nikdy se nebál přiznat, že něco neví (což jsem zatím u nikoho nezažila).

Brzy jsme si začali i telefonovat. Zůstávala jsem kvůli němu vzhůru dlouho do noci a on si zase musel přivstat. Mnohdy jsme vykládali celé hodiny. Za tři měsíce jsem se po silném Loisině naléhání do Skotska na víkend vrátila, čistě abych ten rodící se slibný vztah, který naznačoval, že je možná *to pravé*, otestovala.

Dopadlo to na výbornou.

Skoro rok jsem pak pendlovala mezi Atlantou a Edinburghem a rozhodovala se, jestli se tam nemám nadobro usadit. Kita čekaly ještě tři roky doktorandského studia a navíc nepatřil k lidem, kteří by s lehkým srdcem harcovali přes půl světa. Jestli se měl někdo stěhovat, musela jsem to být já.

Co se týče kariéry, tak by to rozhodně šlo – nechala bych se přeložit do londýnské pobočky CNN. Ale krátce předtím mě oslovily jedny bostonské noviny, abych pro ně psala syndikovaný sloupek. Měla jsem svoji původní práci sice ráda, o tom nebylo pochyb, ale poprvé jsem se cítila unavená. Asi už jsem se vžívala do představy úplně jiného života po boku Kita. Nebo jsem viděla už příliš mnoho dětí zmrzačených nášlapnými minami nebo psychicky narušených vleklou

občanskou válkou. Strávit nějakou dobu v klidu by mohlo být přesně to pravé, abych si odpočinula a za rok za dva se vrátila do první linie. Byla jsem si jistá, že nějakými *Listy z Evropy* bych bostonské noviny zásobovat určitě svedla. Otázka však zněla, jestli jsem vůbec ochotná tak zásadní životní změnu kvůli nějakému chlapovi udělat, i kdyby byl sebeúžasnější.

Kit totiž opravdu úžasný byl, o tom jsem nepochybovala. Šlo o prvního člověka mimo naši branži, s nímž jsem od nástupu k CNN chodila, a také o prvního Brita. Nikoho podobného jsem ještě nepoznala. Nebyl domýšlivý, nehrál si na alfa samce, ani neměl problém s úspěšnými ženami. Měl v sobě nenápadnou vnitřní sílu, věděl, kdo je, a znal svou cenu. Věděla jsem, že bude schopný mě ukočírovat. A proto jsem nakonec dala výpověď, přestěhovala se čtyři tisíce mil daleko a provdala se za něj. Na to, abych měla v životě binec, chlapa nepotřebuju. Ten si zvládnou udělat sama.

Ale stejně to bylo bolestné loučení. Je fakt, že rodinná pouta mě v Americe moc silně nedržela. Maminka zemřela o několik let dříve na rakovinu žaludku, táta se pak v penzi přestěhoval na Floridu. Sourozence jsem neměla a přátel – jak jsem se prve zmínila – jen hrstku. Ale rozhodnutí opustit svou vlast není snadné dokonce ani pro tak nestálou duši, jako jsem já. Kdybych hned první měsíc v Edinburghu nezjistila, že jsem těhotná, nevím, nevím, jestli bych tam vydržela. Ovšem narození Emmy o šest měsíců později mě utvrdilo v tom, že jsem se rozhodla správně, a nikdy jsem ani na vteřinu nelitovala.

Emmy teď hopsá ze schodů, dlouhé kaštanově hnědé vlásky jí poletují kolem ramen a zelené oči září vzrušením.

Podobu zdělila hlavně po Ruth, protože my s Kitem jsme oba světlovlasí a modroocí.

„Moc ti to sluší!“ pochválí mě a přihopsá blíž. „Vůbec nevypadáš jako jindy. Dneska vypadáš jako opravdická maminka!“

Aha, zdělila toho po Ruth asi víc.

„Lois, já už musím běžet,“ povídám do telefonu a zadrhne se mi hlas. „Jsem strašně ráda, že ses ozvala. Fakt, rozumíš?“

„To víš, že jo, kotě. Teď mazej splnit svou občanskou povinnost. Ať žije královna, ať žije vlast a tak, znáš to. Hlavně nezapomeň, že srdcem zůstaneš navždycky amík. Čtvrtý červenec a bostonské Red Sox už ti nikdo neodpáře.“

Emmy mě chytla za ruku, já schovávám mobil a vracíme se do obýváku. „Takže budeš odteďka Angličanka?“

„Myslím, že k tomu jen kus papíru stačit nebude,“ poznamená trochu uštěpačně Ruth.

„Měli bychom jet,“ zasáhne Kit. „Ceremoniál začíná v deset.“

Všichni čtyři se nasoukáme do jeho autíčka a mačkáme se jak sardinky. Auta v téhle zemi jsou tak malá! A ty úzké silničky! I domečky jsou tu mrňavé. A ta parkovací místa! (A to už vůbec nemluvím o metru. Když se ve stanici otevrou dveře, vagón vyvrhne hromadu cestujících jako popcorn z plechovky. A tělesného kontaktu s dalšími lidmi si užijete víc než doma za posledních deset let manželství.)

Ale navzdory jejich miniaturním autům, teplé whisky, divnému přízvuku, upjatému výrazu i poněkud úsměvnému přesvědčení o vlastní nadřazenosti mám Brity ráda. Však jsem si jednoho vzala, i moje dcera je Britka a já se právě chystám podškrábnout prohlášení, že budu taky Britka.

Ceremoniál udílení občanství je až překvapivě dojemný. Do obřadní síně administrativního sídla hrabství Oxfordshire nás v doprovodu příbuzných míří pětadvacet a všichni se nejprve zapíšeme do registru občanů hrabství (před pěti lety jsme se sem přestěhovali z Edinburghu, protože Kit získal po postgraduálu místo učitele angličtiny na základní škole kousíček za Oxfordem). Následuje řeč místního hlavního bařtipána a pak konečně dojde i na slavnostní Přísahu věrnosti a Slib občana.

„Ani jsem nevěděla, že taky máme Přísahu věrnosti,“ odfrkne si trochu popuzeně Ruth. „Zní mi to nějak moc americky.“

Všichni žadatelé stojíme bok po boku a společně opakujeme slova přísahy. Její vážnost a důsledky mě trochu zaskočily. Oficiálně se zříkám občanství země svobody a dobrovolně vstupuji do řad obyvatel tohoto věčně mlhavého a šedivého ostrova v Atlantiku. Čert vem papíry, vždyť už tu osm let žiju a zdánlivě jsem se přizpůsobila. Koukám na jejich kultovní seriál *Coronation Street*, pochopila jsem, že lékárna je vlastně drogerie, a už mluvím jako oni (i když rodný přízvuk úplně nezapřu a kšandy pro mě navždy zůstanou kšandami, protože na ty jejich šle si asi nikdy nezvyknu). Už jsem se smířila s tím, že královskou rodinu můžou kritizovat jenom Britové a že je dodnes ve skrytu duše žere, proč se v posledních dvou válkách nepostavili radši na stranu Němců místo Francouzů. Ale Ruth má pravdu – ani kdybych dostala lejster sebevíc, pravou Britkou se nikdy doopravdy nestanu. Moje dětství, to byly žluté školní autobusy, televizní zábavný pořad *Saturday Night Live* a svátek Díkůvzdání. Vyrostla jsem na sendvičích s burákovým máslem a džemem, a ne na kvasnicové poma-

zance marmite. A nekoukala jsem ani na dětský pořad BBC *John Craven's Newsround*. Mužu chodit od hlavy k patě oblečená ve značce Boden, slavit tradiční noc ohňostrojů a nakupovat až do smrti kalhotky výhradně u Markse a Spencera, stejně pro ně zůstanu přivandrovalcem.

Kit mi tiskne ruku a já hned vím, že pochopil. Usměju se na něj a zhluboka se nadechnu. Lois má pravdu. Patříme s Kitem k sobě, sakumprásk a se vším všudy. Tomu chlapovi bych klidně obětovala i ledvinu. Čert vem, odkud je.

„Já, Mia Allenová, přísahám Bohu Všemohoucímu, že jako britská občanka budu věrná a oddaná Jejímu Veličenstvu královně Alžbětě II., jejím dědicům a následníkům dle zákona.“

Hotovo. Pak si všichni dohromady zazpíváme britskou státní hymnu (která má velice vážný, až trochu pohřební nápěv; být po mém, vybrala bych něco břešknějšího, třeba britskou vlasteneckou píseň „Land of Hope and Glory“) a vypochoďujeme ven na schody, kde celou naši skupinu zvěční fotograf. A jako by i počasí chtělo dodat celému aktu pravý britský nádech, příjemné zářijové sluníčko zaleze za mrak, zatáhne se a začne mrholit. Ruth se choulí pod stříškou u vchodu a čeká, až Kit doběhne pro auto. Asi je z cukru nebo co.

Vtom mě zasype sprška červenomodrobílých konfet a já se překvapeně ohlédnou.

„Charlie!“ vykřikl Kit. „Kde se tady proboha bereš?“

„Někdo přece musí tu novou národní posilu řádně přivítat,“ usmívá se Charlie a už z tašky vytahuje láhev šampaňského a čtyři sklenky. „Musíme si připít bublinkami, jinak to neplatí.“

„To je moje šéfová, miláčku,“ oznámí mi Kit. „Charlie, moje žena Mia.“

Potřese si rukama a vesele se na sebe usmíváme. Pochopitelně už dávno z vyprávění vím, že Charlie je ženská. Kit u ní pracuje půl roku. Vytáhla si ho z té roztomilé místní základky, aby u ní na Gymnáziu sv. Alfonse vedl oddělení angličtiny. Často o ní mluví, takže vím, že je moc chytrá a pracovitá, má spoustu nápadů a stejně jako Kita ji štve otupělost většiny pedagogického sboru.

Ovšem zatím jsem netušila, že je to navíc překrásná vysoká blondýna s modrýma očima. Přesně taková holka, jakou jsem hledala.

KAPITOLA 2

Charlie

Někdy si říkám, že jsem si měla vzít radši ženu – už jen pro tu radost, že bych měla po boku někoho, kdo by nenechával oblečení ležet pod schody.

Seberu z podlahy manželovu pohozenou kravatu, položím ji na kupu ostatního šatstva, které ponesu nahoru, a odhodím klíče na stolek v chodbě. „Robe? Milly?“

Z obýváku se ozývá tlumené zapištění a chichot. Ze stolku беру Robovu bundu, pověším ji na háček, zastrčím mu boty do rohu a pečlivě je srovnám, smetu hromádku odstřížků měděných drátků a kousky plastových svorkovnic z kuchyňské linky do koše, schovám kombinačky, šroubovák a štípačky do šuplíku, narovnáím a poskládám zmačkané dvojlisty dnešních novin, posbírám ze země čtyři vybité baterie a hodím je do tříděného odpadu, strčím špinavý talíř a nůž od kvasnicové pomazánky do myčky, zavřu skleničku s pomazánkou, uklidím mléko, seberu Robovy ponožky stočené do ruličky a přesně mířeným hodem se střefím do prádelního koše ve dveřích komory, vypnu rádio, zastrčím krabici s kočičím žrá-

dlem pod dřež, zametu rozsypané granule, zaklapnu otevřený kufřík, postavím ho k hlavním dveřím, překročím neuklizený (a zjevně nepoužitý) vysavač, který v chodbě překáží, a otevřu dveře do obýváku. Když jsem ráno odcházela, náš dům vypadal přesně tak, jak ho mám nejraději – byl uklizený, moderní a prázdný.

Rob leží před krbem na zádech, bosé nohy mu trčí vzhůru jako broukovi na krovkách. Milly na nich spočívá bříškem, ruce roztažené, blondaté vlásky rozčuchané, v modrých očích jiskřičky a říčí blahem. Musím se chtě nechtě taky zasmát a sbírám ze země rozházené polštáře z pohovky.

„Opatrně, Robe, ať se nepozvrací.“

„Neboj, ještě nejedla,“ uklidní mě Rob, ale opatrně Milly sundá na zem, obrátí oči v sloup a spiklenecky na ni mrkne.

Urovnám polštáře na pohovce. „Tys jí nedal večeri?“

„Čekal jsem na tebe.“

„Vždyť jsem ti říkala, že dnes dorazím pozdě, protože máme schůzi, pamatuješ? Měls jí ohřát lasagne.“

„Promiň, já na to úplně zapomněl.“

Jde za mnou do kuchyně, já vytáhnu z ledničky lasagne a on si jen prohrábne rukou hustou černou kštici, která mu na spáncích začíná šedivět. Bosé nohy má ještě opálené z léta a z podvečerního stínu na jeho tváři svítí hollywoodský dolíček na bradě. Ve starých džínách a vybledlém tričku vypadá pořád jako ten třidvacetiletý kluk, do něhož jsem se před téměř dvaceti lety zamilovala. Naráz mě zalije horká vlna touhy a rychle se odvrátím, než mi to pozná na očích. Takhle je to vždycky. Ať se chová sebehůř, ať jsem na něj našťvaná nebo ať mě sebevíc raní, tak mám totální depku z toho, jak ho pořád, *pořád* chci.

Původně jsem neměla v plánu provdat se za prvního kluka, s kterým budu mít vážnou známost. Když jsem Roba ve svých dvaadvaceti letech poznala, nechtěla jsem se ještě vdávat vůbec. Zařekla jsem se, že dokud budu studovat na Oxfordu, žádné vážné vztahy pěstovat nebudu. Hned s několika úplně úžasnými inteligentními kluky (včetně jednoho budoucího ministra) jsem se rozešla jen kvůli jejich nesmělým návrhům, že by mě rádi představili doma. Ne snad že bych se jejich rodičům chtěla vyhýbat, to vůbec ne. Ale moje matka se s tátou poznala při studiu veteriny, pak nechala školy a vdala se za něj. Celých příštích čtyřicet let jsem vnímala tu hořkost, která jejich vztah nahlodávala. Nechtěla jsem udělat stejnou chybu.

Měla jsem talent na jazyky. Studovala jsem na univerzitě arabštinu, aramejštinu a syrštinu a pak jsem strávila rok v OSN v New Yorku, odkud jsem se dostala na velvyslanectví v Egyptě a vydělávala zázračné peníze jako horních deset tisíc. Snila jsem, že mě čeká zářná budoucnost v diplomatických službách a že budu tahat za nitky zahraničních vztahů. Však už jsem si tehdy vyslechla i pár zaručených a velmi důvěrných náznaků, že mám před sebou „rychlý postup“ mezi „pár vyvolených“.

A pak jsem poznala Roba. Nebyla jsem o nic rozumnější než moje matka, jak se později ukázalo. Ostře řezaná tvář a svůdné oči udělaly své.

Byl na měsíční dovolené v jednom egyptském letovisku, kde si chtěl „začít drobátko plánovat“, co bude v životě dělat. Nejspíš takhle „drobátko plánoval“ už půldruhého roku od promoce v Brightonu, kde získal titul inženýra, a jeho plány pořád nenabíraly žádné konkrétnější obrysy. Poznali jsme se na kurzu potápění a prožili spolu velice intenzivní erotickou romanci.

Od začátku se nám zdálo, že by z toho mohlo být něco mnohem vážnějšího. Šlo jen o to, co s naším vztahem dál. Rob neměl žádnou práci ani plány do budoucna, zatímco já jsem právě tehdy dostala lákavou nabídku do Chartúmu. Samozřejmě jsem si nepředstavovala, že mě bude Rob doprovázet po světě celý zbytek života. Ale jistě nečeká, že se všeho vzdám hned naráz, ne? Aspoň rok nebo nanejvýš dva kdyby mi dal...

Jenže pak mi vyprávěl o Davidovi, a to byl konec. Smrt vám vždycky sebere všechny trumfy z rukou.

David byl Robův o pět let starší brácha. Zlaté dítě, a to doslova, bez přehánění. Byl krásný, chytrý a samozřejmě víc než jen to. Kluk, o kterém se už v devíti letech psalo v novinách, protože rozjel kampaň na pomoc bezdomovcům. Případu si všimlo studio pořadů pro děti *Blue Peter*. Byl to kluk, který vzal všechny svoje vánoční dárky a donesl je do dětského domova – *tajně* –, zatímco rodiče po Vánocích dospávali královský projev. Byl to brácha, kterému se Rob v životě nemohl vyrovnat, ať se snažil sebevíc.

Když měla jejich matka šedesátiny, přejel ho opilý řidič. David se toho dne vypravil do obchodu pro kytici, protože Rob na oslavu zapomněl. Cestou domů ho srazilo auto. Ani při nárazu kytici nepustil z ruky a neměla ohnutý ani okvětní plátek.

„Já je tady přece nemůžu nechat,“ argumentoval celkem rozumně Rob. „Potřebujou mě. Copak to nechápeš? Nemůžu si prostě sbalit fidlátka a přestěhovat se na druhý konec světa. Nikoho kromě mě nemají.“

A to rozhodlo. Od té doby už jsem nikdy neměla na vybranou.

Ani na vteřinu nelituju toho, že jsem se vzdala kariéry na ministerstvu zahraničí.

Nebýt Roba, strávila bych uplynulých dvacet let jako profesionální lhářka, která pilně maže kolečka diplomatického soukolí a v politickém zájmu trapně podlézá zástupcům zločineckých režimů. Vydělávala bych desetkrát víc než teď, setkávala bych se s králi a prezidenty, ale nemohla bych se sama sobě podívat do očí.

A tak jsem Chartúm odmítla, poslala ministerstvu zahraničí výpověď a vrátila se s Robem do Anglie. Začal pracovat pro tehdy úplně novou, začínající počítačovou společnost Black Rock. A já jsem dala sbohem kariéře, která mi mohla otevřít celý svět, a upíchlá se místo toho v zapadlém koutě hrabství Oxfordshire. Vyměnila jsem ambasády za školní třídy a na různých malých soukromých školách vyučovala arabštinu. A jsem nakonec tisíckrát šťastnější. Miluju svoje povolání. Učím už míň, protože jsem se mezitím stala před půldruhým rokem vedoucí oddělení humanitních předmětů na Gymnáziu svatého Alfonse, ale stejně je výuka nejpříjemnější součástí mé práce. Oč je ta kariéra méně oslnivá, o to víc mě baví a uspokojuje.

A zkušenosti z diplomacie už mi taky mockrát posloužily. Tolik nevraživosti, závisti, nedůtklivosti a mindráků jako ve školství se vidí málokde.

Ředitelka školy Shelby Gradeová se za jednacím stolem v kanceláři opře a založí si ruce na prsou. „Promiň, Kite,“ prohlásí úsečně. „Je to sice zajímavý návrh, ale myslím, že to nepůjde.“

„Já vím, že by to znamenalo pár změn v našich učebních plánech,“ nevzdává to Kit Allen, „ale všude se postupně za-

vádí nový systém zkoušek, který umožňuje několik variant, takže kdybychom kurzy lehce přizpůsobili, aby se navzájem doplňovaly...“

„Kdybys tady působil o něco déle,“ přerušil ho sladce Shelby, „tak bys určitě věděl, že naše kurzy už dávno jsou *dokonale* propojené. Působím u Svatého Alfonse jednatřicet let a naše osnovy jsou *mimořádně* dobře propracované. Nevidím žádný důvod je měnit zrovna teď.“

Kitovi jemně cuká sval u brady. Hluboce s ním cítím. Je stejně nadšený pedagog jako já, věří v naše poslání a strašně ho ničí prohlášení typu: *ale takhle se to tady dělalo vždycky*, kterým ředitelka smete ze stolu jakýkoli nový nápad. Vážím si jeho nadšení a oddanosti škole – právě proto jsem ho před půl rokem přijala na místo vedoucího oddělení angličtiny a jmenovala ho do Výboru pro plánování a rozvoj –, ale musím dosáhnout toho, aby vycházel s celým sborem, jinak žádné změny neprosadíme.

„Ve vsí účtě, Shelby,“ namítám přívětivě, „myslím, že vzhledem k nové vládní koncepci, která klade důraz na základní, povinné předměty...“

„Na povinné předměty tady klademe důraz odjakživa,“ skočí mi prudce do řeči vedoucí oddělení umělecké výchovy Monica Tarrantová. „Kit naznačuje, že ne, což se mě dost dotýká a rozhodně to ničemu nepomáhá.“

„Neberme to, prosím, nijak osobně,“ uklidňuju ji.

„A jak tedy, když ne osobně?“ odsekne Monica.

„Kit pouze upozorňuje, že trh je čím dál neúprosnější a my si potřebujeme zachovávat konkurenceschopnost. Nemůžeme dlouhodobě jen šlapat vodu,“ vysvětluju trpělivě. „Řada škol v této oblasti už nabízí kromě naší maturit-

ní zkoušky úrovně A také mezinárodní a americkou formu maturity, a jestli chceme dělat totéž – což *musíme*, pokud si máme udržet studenty –, je třeba některé předměty sloučit a učební plány jiných naopak rozšířit.“

„Ne že bych se chtěla Kita dotknout, ale tady nejsme na Franklinově základní škole,“ pokračuje Shelby jízlivě. „Jsem si jistá, že na jeho bývalé škole se to neotřelými nápady jen hemžilo, ale tady se prostě učí jinak.“

„Jak jsem pochopil, tak sis mě sem vzala právě díky mým zkušenostem z Franklinovky.“

„Já jsem si tě sem nevzala,“ opáčí přísně Shelby.

Kit uzná, že je to jedna nula pro ni, a krátce kývne. „Byl jsem požádán, abych přišel s novými nápady. Nekritizuju, jak se tady učilo dřív, čistě jen podotýkám, že situace na trhu se prostě mění.“

„Ale v tom to právě vězí!“ vítězoslavně vyštěkne Monica. „My se totiž nedomníváme, že škola je nějaké zboží na trhu! Přece nejde o *kšeft!*“

„Máš naprostou pravdu,“ rychle se do toho vkládám já. „Jde o děti. Myslím, že na tom se všichni shodneme. Chceme pro ně to nejlepší, a proto debatujeme s takovým nadšením a plní emocí. Všichni se snažíme, aby bylo naše gymnázium co nejlepší. Kitova poznámka o trhu je správná, my opravdu jdeme s kůží na trh a nabízíme své zboží – vzdělání pro děti, možnost formovat jejich mladou mysl.“ Rozhlédnu se kolem stolu. „Jak víte, současné školné dělá dvanáct tisíc ročně. Náklady na výuku jednoho dítěte u Svatého Alfonse však představují sedmáct tisíc. Kongregace Milosrdných sester z Kalvárie nám náklady dorovná formou nadačního příspěvku, abychom udrželi školné v konkurenceschopné výši,

ale jejich řád zasáhla hospodářská recese stejně jako nás. Buď tedy musíme zvýšit školné, což – jak vím – si nikdo z nás nepřeje, anebo musíme přijmout více studentů,“ dodávám a gestem naznačím, že je to prosté.

„Poslání školy se *nezmění*,“ přidá se Kit a trošku se nakloní směrem k nám, aby zdůraznil své zaujetí. „Aktualizovali bychom jen administrativu a rozšířili nabídku kurzů. Pochopitelně by se celá záležitost nejprve důkladně konzultovala se členy správní rady, než bychom se pustili do realizace. Nikdo netvrdí, že chceme na něco tlačit. Ale skutečně je potřeba zeštíhlit...“

„A už je to tady!“ vykřikne Monica. „Už vidím, že sekci angličtiny žádné zeštíhlování určitě nečeká, protože ty máš na *jistých* místech zastání!“

„Moniko, Kit přece jasně řekl, že nejde o nic osobního,“ namítám smířlivě.

„Ano, rozhodně,“ souhlasí Kit. „A my dokonce právě v případě tvé výtvarné sekce uvažujeme o posílení rozpočtu, abys mohla zavést multimediální technologie, které se v novém učebním plánu uplatní.“

Moniku to trochu uchlácholí, zmlkne a já můžu vrhnout na Kita vděčný pohled. Mým úkolem je sblížovat nesoudě a popudlivé osobnosti kolem stolu a přimět je pracovat jako tým. Shelby Gradeová působí na škole odnepaměti a je to prohnaná manažerka, ale současně ráda hází klacky pod nohy a špatně se s ní spolupracuje. Obdivuju, že se Kit dokáže při jednání tak dokonale ovládat a nenechá se vyprovokovat, jakkoli se o to Shelby s Monikou snaží. Dá se dokonce říct, že čím déle ho znám, tím ho mám raději. Za fasádou profesůrka v odřených polobotkách, manšestrovém obleku se záplatami

na loktech a ve staromódních brýlích se zlatými obroučkami se skrývá nečekaná mužnost, kterou ani neumím přesně definovat. Dokážu si ho snadno představit, jak sedí na uhláku a frčí přes celou Ameriku k západu, aby si tam holýma rukama postavil srub. Víím, že je dobrý učitel, ale vidím ho spíš jako zálesáka ze starých dobrých časů. Pokud možno s puškou na slony, pomyslím si ještě a s potlačovaným povzdechem se dívám na Shelby.

„Hlavně teď nedělejme ukvapené závěry,“ prohlásí Shelby, sklapne desky a vstává. „Možná byste mi všichni mohli poslat svoje nápady mailem a při příští schůzi si o nich zase společně popovídáme.“

Vypluje z místnosti jako královna, hrdě se nesoucí v růžovém kostýmu. Za ní jako dvorní dáma Monica a celý zbytek Výboru pro plánování a rozvoj. I já si posbírám lejstra a mezitím zvoní na přestávku. Přejdu k oknu, kde stojí Kit a dívá se ven na partu kluků v šedých kalhotách a vínových propínacích svetrech, kteří se rozběhli přes kriketové hřiště ke kaštanové aleji u řeky. Je moc fajn, že ani ve věku všelijakých playstationů a xboxů nepřestaly děti lítat venku. A pochopitelně i tajně kouřit za kolárnou, i když v dnešní době to bývá spíš tvrdší materiál než ty naše staré dobré cigarety.

„Děkuju,“ řeknu Kitovi, který si mezitím ukládá poznámky do své odřené kožené kabely.

Přestane a vzhlédne. „Za co?“

„Já víím, jak umí být Shelby protivná, ale musíme to s ní vydržet. Oceňuju tvoji trpělivost.“

„Ani Řím nebyl postaven za jeden den. Nač ji zbytečně popouzet.“

Usměju se. Je to takový rozdíl, když vás aspoň jeden člen sboru podporuje ve vašem úsilí. Ani ti ostatní nejsou špatní – jde o samé inteligentní a pracovitě lidi, kteří tráví dlouhé hodiny v práci za mizerný plat –, ale nikdo z nich nesdílí Kitovo nadšení a zápal. Chtějí si odpracovat své, po vyučování jít domů a vypnout. Nikdo z nich nemá snahu ani sílu postavit se proti Shelby, ale škola už se bez určitých změn neobejde. Kit je přesně tím člověkem, jakého Svatý Alfons a já potřebujeme. Poprvé, co tady pracuju, cítím oporu v zádech.

Od řeky se pomaloučku šíří podzimní mlžný opar. „Škoda, že jsem jako dítě nechodil do tak krásné školy, jako je tahle,“ poznamená Kit a zase mrkne z okna. „Ti kluci ani nevědí, jaké mají štěstí.“

„Nápodobně. Já chodila na městskou základku v Brentwoodu.“

„Z Brentwoodu je do Oxfordu pěkně daleko.“

„Získala jsem tam stipendium. Byla jsem první z rodiny, kdo to dotáhl až na univerzitu.“

„Já taky. Máma mě div nezabila, když jsem ze školy v posledním ročníku odešel. Myslel jsem, že mi to snad nikdy neodpustí. Za půldruhého roku jsem se do školy vrátil a dokončil ji.“

Vím to z jeho životopisu, ale dnes poprvé o tak osobní věci promluvil nahlas, a proto ho z čiré zvědavosti naťuknu dál. „A proč jsi odešel?“

„Protože jsem poznal svoji ženu. Tedy tu první, měl bych upřesnit. Suki. Byla o jedenáct let starší, úžasná krasavice, sexy, ale příšerně nevyrovnaná. Naše manželství trvalo přesně třiadvacet měsíců, z nichž jsme se dvaadvacet hádali.“

„Vidím, žes od té doby musel dost vyzrát,“ usmála jsem se. „Mia mi připadá moc milá. Jak dlouho už jste spolu?“

„Asi osm let. A vy?“

„Manželé šest, ale celkem devatenáct. Poznali jsme se na kurzu potápění v Šarm aš-Šajchu.“

„My jsme se brali v Edinburghu. Žádná velká exotika. Potápíš se i teď?“

To je choulostivá otázka. „V poslední době už moc ne. Můj manžel Rob jo, ale od té doby, co máme Milly, s ní doma musí někdo zůstat, a to jsem většinou já.“

„Kolik je Milly?“

„V únoru jí bude sedm.“

„Naše Emmy oslavila sedmé narozeniny před pár týdny. Musíme ty dvě někdy seznámit!“ Zacvakne přezku, přetáhne popruh kabely přes hlavu a nese si ji křížem přes hrud' jako bandalír. „Bylo od tebe minulý týden opravdu moc milé, žes přišla na ten její ceremoniál. Oběma jsi nám udělala velkou radost.“

„Ale ne, potěšení je na mé straně. Stejně jsem ji chtěla osobně poznat od chvíle, co jsem si začala číst její blog.“

Vesele se usklíbne. „Jak se říká: nevěř všemu, co se píše v novinách.“

„Servítky si moc nebere, že?“

„Jo, to říkáš ještě zdvořile,“ přisvědčí a spiklenecky se usměje. „Vím, že by s tebou strašně ráda zašla na kafe nebo tak, kdybys měla čas. Chybí jí inteligentní dámská společnost – pracuje doma a občas si připadá hrozně osamělá.“

„Moc ráda! Připadala mi strašně fajn.“

Neměly jsme příležitost si tehdy víc popovídat, ale byla mi na první pohled sympatická. Nevím, proč mě překvapilo,

že je srdečná a vtipná. Novináře asi pronásleduje nepříjemná pověst protivných čmuchalů. Ovšem Kit je slušný a milý člověk, a tak by bylo dost divné, kdyby měl za ženu suchopárnou mrchu. Ale stejně bych ty dva k sobě netipovala, kdybych je potkala třeba na večírku každého zvlášť. On je takový tichý a vážný, zatímco ona impulzivní a společenská. Je to zvláštní pár.

Jak asi působíme na lidi my dva s Robem, napadne mě cestou zpátky do kabinetu. Hodíme se k sobě? Nebo lidi taky překvapuje, že k sobě patříme?

KAPITOLA 3

Mia

Takhle nervózní jsem byla naposledy před prvním rande, a to už je pořádně dlouho. Většina mých milostných schůzek – včetně těch s Kitem – proběhla vlastně neplánovaně.

Uhladila jsem si sukni, ale stejně jsem trochu nesvá. Nesnáším punčocháče. Na moji výšku pořádné punčocháče neseženete, a tak mě obvykle táhnou v rozkroku, jako by mě tam tížila pročuraná plína. Ale Charlie půjde do restaurace rovnou z práce, takže jsem zavrhla svoji obvyklou všednodenní kombinaci džín a černého roláku, a dokonce jsem ze skříňně vydolovala lodičky. V životě bych to nahlas nepřiznala, ale mám z Charlie trošičku lufta.

Popadla jsem klíče a kabelku. Od Kita je sice moc milé, že mi domlouvá, ať jsem v klidu a prostě si to užiju, ale Charlie je první žena za posledních několik let – kurník, vlastně od doby, co jsem do téhle země přijela! –, kterou si umím představit jako svoji přítelkyni. Ne snad, že by mohla nahradit Lois, to samozřejmě ne, ale Manhattan je daleko a na dám-

skou jízdu tam jen tak vyrazit nemůžu. Potřebuju si najít kamarádka tady. Někoho místního, s kým můžu kdykoli zajít na kafe. Nikdy by mě nenapadlo, že takhle budu mluvit.

Celý život jsem si myslela, že si vystačím v podstatě sama. Jako malá jsem měla pár kamarádek, ale nepotřebovala jsem patřit do nějaké velké party. Nejspíš proto, že jsem byla jedináček a uměla se zabavit sama. Milovala jsem svoje rodiče a výborně s nimi vycházela, ale zatímco většina mých spolužáků šla po maturitě na vysokou u nás v Bostonu, aby zůstali víceméně doma, já se dychtivě rozjela poznávat nové končiny. Čtyři roky jsem strávila v New Yorku na Columbiu, další dva v Berkeley až v Kalifornii a nakonec jsem dokončila pomyslný trojúhelník na jihu v Atlantě, kde mě přijali do CNN. Po škole jsem ještě udržovala kontakty s pár lidmi, na kterých mi záleželo, a snažila se je navštěvovat, kdykoli se naskytla příležitost, ale jejich život šel dál i beze mě a můj zase bez nich. Když jsme se občas přece jen sešli, povykládali jsme si základní novinky, ale už nám unikaly každodenní maličkosti, které pečeti vztah. Postupně jsme se během let jeden druhému ztratili.

A pro samé lítání po světě se mi nepodařilo vlastně žádné nové přátele získat. Nebyl na ně prostě čas. Mně nikdy nedělalo problémy zvednout kotvy, a to v každém slova smyslu, a tak když jsem poznala Kita, prostě jsem přeletěla Atlantik a přestěhovala se k němu.

Teprve když jsem dala výpověď v práci a začala psát doma, došlo mi, jak moc jsem zvyklá být pořád mezi lidmi – ať už to byl můj televizní štáb, osobnosti, s kterými se točily rozhovory, ale i taxikáři, barmani, agenti, redaktoři, novináři na volné noze, kteří se mnou zašli na oběd, a moji informá-

toři z vlády, které jsem brala večer na skleničku. Možná jsem se s nimi přímo nepřátelila, ale měli jsme hodně společného, pohybovali jsme se ve stejných kruzích a znali stejné lidi. Byla jsem pořád v jednom kole, podílela se na běhu světa. Můj společenský život sice splýval s tím pracovním, ale pořád bylo co dělat.

A najednou to skončilo. Místo abych skákala z jednoho letadla na druhé a křížovala planetu, nestalo se za celý den nic pozoruhodnějšího, než že jsem šla vynést smetí. Poprvé od dětství jsem měla stálé bydliště, kde jsem skutečně žila a ne si tam jen zajela vyprat prádlo a zaplatit složenky. Dosud mě nepřepadla chuť zapustit kořeny, protože se ani nestávalo, abych doma pobyla víc než tři dny v kuse. Nanejvýš čtyři. A naráz jsem zůstala dennodenně uvězněná v malém bytě jen s notebookem na kolenou a neměla s kým prohodit slovo, dokud nepřišel Kit z práce.

Nejsem žádný autista, snadno navazuji kontakt. Konec konců každý novinář se musí umět během půl hodiny skamarádřit s kýmkoli a vytáhnout z něj, co potřebuje. Když jsem otěhotněla s Emmy, trochu mi to usnadnilo situaci. Chodila jsem ke gynekologovi a na předporodní kurz, takže jsem potkávala víc lidí než jen pošťáka a řidiče FedExu. Pokusila jsem se zpestřit svůj společenský život a sprátelit se s dalšími nastávajícími maminkami, jenže co si člověk může povídat se čtyřiadvacetiletou kadeřnicí, která má doma dvě děti a třetí čeká? A nikdo jako já (VŠ vzdělání, protivná novinářka a ještě ke všemu Američanka) do kurzu nechodil. Chytré a důvtipné ženské, se kterými bych si měla co říct, měly dopoledne na práci asi jiné věci než se potloukat po klinikách a ukazovat si navzájem hemeroidy.

Už je to osm let. Nezbylo mi nic jiného než si na samotu zvyknout. Skutečný život žiju v éteru, ve virtuálním světě, kde píšu blog a sloupek, dopisuju si se svými čtenáři a jsem pořád tou vtipnou a světaznalou novinářkou jako dřív. A když mám doma Kita, žádnou osamělost ani nepociťuju. Je výborný společník a pořád si máme co povídat. Jenže před půl rokem nastoupil na nové místo, tráví v práci spousty hodin navíc a vůbec – ono není zdravé upínat se na jediného člověka. Potřebuju *kamarádku*.

Přijíždím do malé italské restaurace v centru Oxfordu s netypickým desetiminutovým předstihem. Mám kliku, našla jsem místo k parkování přímo před vchodem. Objednala jsem si láhev perlivé vody a pustím si na telefonu hru. Chci vypadat, jako že jsem v pohodě. Všechno je v klídku. Spíš ale asi působím trochu osaměle.

Právě zoufale prohrávám v Temple Run 2, když se na vteřinu přesně v domluvený čas přiřítí Charlie.

„Strašně se omlouvám, že jdu pozdě,“ vyhrkne zadýchaně, hodí kabelku na židli a setřese z ramenou sako. „Zasekla jsem se na schůzi, která ne a ne skončit.“

Upustím telefon do hlubin kabelky a přitáhnou si pozinkovaný stůl blíž k sobě, aby si mohla sednout. „Nic se neděje, taky jsem zrovna přišla. Kit povídal, že vás čeká nějaká inspekční schůze správní rady.“

„Přísahám Bohu, že kdybych strávila učením stejně času jako schůzováním, měli bychom školu plnou Einsteinů.“

„Na volné noze má člověk sice nulovou jistotu práce, žádný důchod, žádné zdravotní výhody a velkou šanci zbankrotovat, ale na druhou stranu zase nemusí chodit na schůze.“

Rozesměje se a její dokonalý thymolinový úsměv prozra-

zuje, že ne všichni Britové jsou alergičtí na zubaře. „A můžete chodit do práce v pyžamu!“

„Copak? Kit vynáší z domova takové důvěrné informace?“

„Nechala jsem si vás proklepnout.“ Otočí se na židli a mávne na servírku. „Nevím jak vy, ale já se po dnešním dopoledni potřebuju napít. Díkybohu mám dnes jen krátký den. Prosím vás, ne že mi teď řeknete, že patříte k mormonům nebo k nějaké jiné šílené abstinující sektě. Sakra! Nejste mormonka, že ne?“

„To vám informátor neřekl?“

„Důležité věci si raději ověřuju osobně. Mám objednat Pinot Noir?“

„Jednu láhev, nebo dvě?“

„Vy se mi líbíte.“

Rozložím si na klíně bílý naškrobený ubrousek a je mi před Charlie trochu trapně, že jsem se tak nastrojila. Chtěla jsem být elegantní a šik, ale teď mám nejasný pocit, že vypadám, jako bych se chystala na pracovní pohovor. Její decentní šedomodré kalhotový kostýmek a smetanově bílá hedvábná halenka jsou sice trošku konzervativní, ale tepané stříbrné prsteny na palcích a ukazováčcích a tři drobné brilianty v každém uchu jí dodávají šmrnc. Asi už jsem fakt nebyla pořádně dlouho mezi lidmi.

Najednou se ke mně Charlie nahne přes stůl a jemně mě pohladí po ruce. „Poslyšte, než se dostaneme k něčemu dalšímu, tak vám chci jen říct, že je mi líto, co se stalo vašemu tatínkovi. Kit povídal, že je vážně nemocný. Snad vám nevadí, že mi to řekl. Musí to být pro vás hrozné, když jste tak daleko.“

Sevřelo se mi hrdlo. Před sedmi měsíci našli tátovi nezhoubný nádor močového měchýře. Doktoři povídali, že bude muset na operaci, ale prý žádný strach, ještě ten den půjde domů a bude v pohodě. Jenže když mu nádor vyjmuli, biopsie ukázala, že byl zhoubný. Ale žádné obavy, byl „jen“ uvnitř měchýře, čili šlo o první stadium s šestadevadesáti-procentní nadějí na uzdravení. Jenže nádor se objevil znovu a během pouhých šesti týdnů narostl do velikosti mandarinky. Znovu tátu operovali a tentokrát zjistili, že bujení napadlo i svalovou stěnu měchýře (druhé stadium) a možná dosáhlo i mimo něj (třetí stadium). Následovala chemoterapie a nasadili arzenál všech onkologických zbraní, ale nádor i přesto raketově metastázoval do prostaty, lymfatických žláz, plic a kdovíkam ještě, čímž rakovina dosáhla čtvrtého stadia. Naděje, že by přežil déle než rok, se smrskla na pět procent. A žádné páté stadium už není.

Mámu mi před osmi lety vzala rakovina prsu. Do roka budu sirotek. Člověk by si myslel, že mě to v mém věku už tak nesebere.

V rozpacích točím stopkou sklenky mezi prsty. „Pochopitelně už když jsem se rozhodovala, jestli se odstěhovat tak daleko od domova, napadlo mě, že se právě tohle může stát,“ říkám tiše. „Máma onemocněla toho roku, co jsem poznala Kita. Už se ani nestihli seznámit. Bylo těžké skloubit práci a návštěvy u ní, a to jsme žily obě ve stejné zemi. Jakmile jsem se přestěhovala sem, uvědomovala jsem si, že táta může třeba dostat infarkt a já už ho nezastihnu. Takhle se aspoň budeme moct rozloučit.“

„Určitě se pokaždé vyděsíte, když zazvoní telefon,“ řekne tiše Charlie.

Sotva ji znám, ale najednou musím bojovat s nutkáním si jí vylít srdce do poslední kapky. Její přímost je mi blízká, protože většina lidí spíš opatrně chodí okolo horké kaše, jako kdyby smrt byla nějaká pohlavně přenosná nemoc. Ale ne-svěřuju se ráda. Snad je to tím, jak se člověk naučí spoléhat jen sám na sebe a potom mu připadá těžké se otevřít někomu druhému. Jak neamerické, říkává Kit. Nehodlám proto zvednout stavidla ani teď s Charlií. Bylo by to stejné, jako kdybyste na prvním rande vychrlili na toho druhého podrobnosti o svém rozvodu. Ale Charlie je ten typ ženy, které bych to říct *mohla*. A i to pro mě hodně znamená.

Objevila se číšnice a my si objednaly. Ulevilo se mi, že si Charlie poručila špagety carbonara; nesnáším ženské, co vás pozvou na oběd, ale dají si jen hladový salát a vy se stydíte objednat si normální jídlo.

„Strašně se mi líbí váš blog,“ elegantně převede Charlie řeč od mého otce na radostnější téma. „Některé vaše postřehy o tom, jak se chováme, jsou úchvatné. Minulý týden jste psala o dojíždění do práce, to jsem si moc užila.“

„Všimla jsem si, že jste se omluvila, přestože jste přišla včas,“ nadhodím potutelně.

Rozesměje se. „Máme to prostě v sobě, co? Někdo nás v obchodě sejme vozíkem a my se mu cestou do sanitky ještě omlouváme.“

„V podstatě se mi to líbí. U nás doma se vám nikdo neomluví, tam se chodí rovnou k soudu.“

„Ano, ale zase vám pokladní popřeje hezký den, zatímco tady vám nahází nákup pod nohy a dál nevzrušeně esemeskuje svému klukovi.“

Namočím si kousek chleba do mističky s olivovým olejem

a balzamikovým octem, která stojí na stole mezi námi. „No, já fandím i téhle britské nezdvořilosti. Až vyrostu, chci být hraběnka vdova z Granthamu.“

„Já už podle Roba taková jsem,“ Charlie na to smutně.

„Jak plebejské. Nenechte se zlomit, drahá.“

Zahihňala se. „To je super hláška.“

„Julian Fellowes je báječný scenárista. Vzpomínáte na hlášku o tom, jak nebyt nešťastně vdaná? Prostě ,se nemůžete vídat tak často, jak byste chtěli‘. Měli by mu na tom prázdném piedestalu na Trafalgarském náměstí postavit sochu.“

„Moc se mi líbilo... Sakra!“ Zvoní jí telefon a Charlie se zarází uprostřed věty. „Promiňte, to je ze školy, musím to vzít.“

Odejde telefonovat ven a já ji oknem pozoruju. Pozvání na oběd mi udělalo radost a strašně jsem se těšila, ale opravdu jsem nečekala, že si tak padneme do noty – vlastně od prvního okamžiku. Pokud mám být upřímná, přišla jsem sem hlavně ze zvědavosti (no dobře, taky proto, že jsem osamělá a zoufalá), protože tahle žena pracuje s mým mužem a tráví s ním v podstatě víc času než já. S překvapením jsem zjistila, že vypadá stejně jako já – stejná výška, stejný věk, míry, blond vlasy, modré oči a tak dále a tak dále. Na rozdíl ode mě je však mnohem upravenější a uhlazenější – na stupnici od jedné do deseti bych jí dala devítku, zatímco sobě nanejvýš šestku.

Ale to je fuk. Zkrátka jsme si padly do noty. Platonická láska na první pohled.

„Tomu neuvěříte,“ vyhrkne Charlie, když dosedne zpátky na židli a popadne vidličku. „Jeden z našich suplentů právě vynadal celé třídě čtrnáctiletých dětí do ‚mizernejch sráčů, který by zasloužili zavřít do pastáku!‘ Konec citátu. Má po-

chopitelně pravdu, protože jsou to vážně hajzlíci, ale rodiče už se šikují před školou a chtějí ho dát veřejně zbičovat.“

Mávnu na servírku a přivolám ji ke stolu. „Další láhev Pinot Noir, prosím,“ objednávám rezolutně. „Kit má taky krátký den a vyřizuje si něco na Broad Street, tak jsem ho požádala, aby pro nás po obědě zajel a odvezl nás mým autem. Říkala jsem si, že když všechno proběhne v pohodě, dáme si panáka, a když si nepadneme do oka a polezeme si na nervy, tak můžeme žal taky utopit v alkoholu. Kit vás pak určitě rád hodí domů.“

„Sláva! A my dvě si určitě na nervy nepolezeme. Mám dojem, že z nás budou kamarádky na život a na smrt.“

Myslím, že to vystihla. Sice nám to trošičku, úplně nepodstatně a maloučko kazí skutečnost, že je Kitovou šéfovou, ale nač všechno hned komplikovat. My dvě si s tím určitě poradíme.

Není se čeho bát.

KAPITOLA 4

Charlie

Když čekáte hosty na večeři, tak není nejdůležitější doma uklidit. Není potřeba vysát drobky z koberce a kočičí chlupy z pohovky, dát na záchod novou roličku toaletního papíru a čistý ručník, posbírat lego a uložit ho do krabice, aby nezůstalo rozházené pod schody a někdo na něj náhodou nešlápl bosou nohou. Není nutné pověsit kabáty a batohy na věšák, umýt kredenc, vytřít podlahu, vyhodit zvadlé květiny, staré noviny a odnést smetí. Dokonce ani nakrájet salát, dát marinovat maso a vydýchat víno a slavnostně prostřít. Nejdůležitější – jak každá hospodyně ví – je posekat trávník do úhledných, wimbledonských dvorců hodných pruhů.

Otevřu dveře na zahradu. Už se smráká. Kit s Miou a jejich dcerkou tady nejpozději za půl hodiny budou, ale Rob trůní obkročmo na svém frajerském traktúrku a na hlavě má čelovku, aby v šeru viděl na cestu.

„Robe!“

Ani se neotočí. V kuchyni přetekl hrnec a horká voda syčí na plotně.

„Robe!“

„Má v uších takový ty ucpávky,“ upozorňuje mě snaživě Milly. „Mám pro něj doběhnout?“

Zadržím ji. Robova sekačka mě děsí i za dne. Při představě, že by se Milly ocitla za soumraku v blízkosti žacích ostří, se mi dělá nanic. „To nic, zlato, já si pro něj dojdu sama. Můžeš jít, prosím tě, rozsvítit na přední verandu, aby k nám Emmyina maminka s tatínkem trefili?“

Scedím brambory a jdu zase vyhánět svého muže ze zahrady. Tohle mi dělá vždycky, když čekáme hosty. Usoudí, že právě nastala nejvhodnější chvíle pustit se do spravování vrat u garáže nebo výměny těsnění u pračky, protože co kdyby mě mezi předkrmem a hlavním chodem náhodou napadlo hodit vyprat várku tmavého? Dodnes jsem nepochopila, jestli mi to dělá naschvál proto, abych po něm nedejbože nechtěla nějakou nechlapskou práci, třeba naskládat nádobí do myčky, anebo jestli se mi tím snad podvědomě nemstí, že jsem si dovolila pozvat návštěvu, a tím mu dala nepřímo najevo, že mi jeho společnost nestačí.

A tak zase vyběhnu na trávník a s rizikem, že přijdu o prsty na nohou, se postavím blížícímu se Robovi přímo do cesty. Musí buď zastavit, nebo mě přejet. Mám nepříjemné tušení, že se nerozhoduje snadno.

Vyrve si špunty z uší. „Vypadni, Charlie, nebo mi pokazíš rovnou čáru!“

„Copak ty je v tom šeru ještě trefíš?“ opáčím logicky. „Už toho nech, Robe, teď na to není čas. Za dvacet minut jsou tady a ty se máš ještě sprchovat.“

„To ty jsi tvrdila, že musíme dát barák do pořádku.“

„Barák. Zahradu za tmy ani neuvidí, tím míň tvůj golfový trávník tady vzadu!“

„Do ložnice nám taky nepolezou, a tys stejně ustlala!“

Povzdechnu si. „Nemůžeš zbytek dosekat zítra?“

„Když už mám půlku posekanou? A to mám podle tebe nechat sekačku celou noc venku?“

Nemám sílu se s ním dál dohadovat. Jdu zpátky domů a dusím se zlostí. Rob se zase bude chvástat, co nadělal práce. Jeho představa o ideálním víkendu (tedy pokud se nejede potápět) je taková: doma rozebere kde co, součástky a nářadí nechá válet všude, kde to jde, absolutně si nevšimá Milly, která by si chtěla s tatínkem hrát, a pak ještě frflá, jak se obětoval a celou sobotu a neděli „makal na baráku“. Já mezitím musím dojet na velký nákup, přebrat špinavé prádlo, uklidit dům odshora dolů a v neděli večer jsem nakonec vyčerpanější a rozčilenější než v pátek po práci.

Panebože, zase ty moje výlevy. To je už tak obehnaná deska, že nudí i mě. Asi nejvíc mi na Robově domácí pasivní rezistenci vadí, že se ze mě stává protivná semetrika.

Přepadne mě kajícnost, a tak se smířlivě převléknu do šatů z čokoládově hnědého úpletu v elegantní délce ke kolenům. Ty se Robovi moc líbí. Vezmu si k nim barevně ladící semišové kozačky na podpatku, ve kterých se sice špatně chodí, ale podle mého manžela jsou neodolatelně sexy.

„Ty si bereš tohle?“ změří si mě Rob pohledem, když přijde ze zahrady a trousí po naleštěné podlaze v kuchyni cucky posekané trávy.

„Posledně jsi mi ty šaty přece tak chválil!“

„Ale jo, jsou dobrý.“